

højere privat opsparing, og til gengæld får vi en højere statsgæld, altså en mindre offentlig opsparing. Og i bedste fald så opvejer de to ting hinanden.

Det, der sikkert er mere sandsynligt, er, at når folk sætter en 20.000-30.000 kr. ind sidst på året for at få lidt skattebegunstigelse, så siger de, når de får checken fra skattevæsenet: Det var søreme dejligt; vi må lige have noget mere rødvin og en ekstra bøf på bordet. Og så vi altså fået netto mindre opsparing i samfundet.

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg vil starte med at erklære mig enig med dem, der fra talerstolen her tidligere på formiddagen har sagt, at der hviler et ubehageligt skær af mistænkeliggørelse over debatten her. Det kommer lige fra forespørgslens ordvalg over indlæggene fra ordførerne – dem, vi har hørt indtil nu – der står bag forespørgslen, og så til dagsordenen.

Det kan måske ikke undre – mig undrer det desværre, at vi også finder vores partner fra finanslovsforliget, Det Konservative Folkeparti, i denne kreds af partier, for der er sagt mangt og meget heroppefra, som sætter spørgsmålstegn ved ånden i det forlig, når det angribes på den måde.

Hvad det mere saglige angår, da er det først og fremmest samspilsproblemet, der optager sindene, og jeg må på Det Radikale Venstres vegne sige, at vi til fulde deler den tilbagevisning af det problem, som både statsministeren og skatteministeren her har givet udtryk for.

Det er ikke noget, vi helt kan fjerne; samspilsproblemer vil altid bestå. Det slutter skatteministeren med at sige, men han fastholder også det synspunkt, som mit parti står bag: at vi har fundet en rimelig løsning af det. Man kan drøfte, om det gældende niveau er et givet niveau, som man skal fastholde, men i hvert fald må vi mene, at vi er så tæt på, som vi praktisk kan komme det, og det er sket over en stadig indsats inden for de sidste 10 år.

Det kan fastslås, at pensionstillægget for gifte pensionister aftrappes fuldt ud. Indtægter ud over pensionen, der overstiger 219.000 kr., og de personlige tillæg aftrappes ved indtægter, der overstiger 82.500 kr., og så er det meget vigtigt at få understreget, at der ikke er nogen pensionsudbetalinger, der påvirker folkepensionens grundbeløb. Det er kort sagt i meget få ord dér, hvor vi befinder os i øjeblikket, så jeg må fastholde, at det er dokumenteret, at vi har gjort meget.

Der kan tænkes forskellige ekstreme modeller for, hvordan man kan tage spørgsmålet op om indkomsthængighed. Og lidt drillende var det måske, men alligevel så ridsede skatteministeren i hvert fald de to ekstreme muligheder op. Den ene er, at alle får ret til samme ydelser uanset behov, og det ville koste statskassen omkring 6 mia. kr., hvor vi jo godt vil have bud på finansieringen.

Jeg lyttede til det, som fru Pia Christmas-Møller sagde fra talerstolen, at man jo altid er ansvarlig fra Det Konservative Folkepartis side og parat med løsningsforslag, når man kommer til forhandlinger derom, men det er ikke nu og her, vi skal klare det. Og lige nu og her, forstår jeg altså så også, handler debatten præcis om pensionisternes problemer, men hvad med sammenhængen?

Der er flere af de ordførere, der har været på talerstolen indtil nu, der har efterlyst en sammenhæng i synspunkterne. Og det er jo ikke muligt, det er ikke forsvarligt at tage problemerne op stykvis og delt, så vi én dag drøfter pensionisternes problemer, en anden dag så drøfter vi andre gruppers problemer her i Folketingsalen. Men vi har det ansvar, at vi ser det i en sammenhæng.

Og så er der den anden ekstreme mulighed, og det er, at det offentlige slet ikke skal give sådanne ydelser, som vi her taler om, og det er der vel næppe nogen her i salen, der mener. Ja, nu er der fra højresiden af salen jo ét parti, som ikke er med blandt forespørgerne, det er Dansk Folkeparti. Det er egentlig interessant, at man har skivet dem af, men det kan jo godt være, at de alligevel vil stemme for dagsordenen; det får vi formentlig at høre senere i debatten.

Men så er der den midterste model, og det er altså at finde balancen: at man har et velfærdssystem, hvor det offentlige træder til, når man ung som gammel har behov for at få offentlig støtte til de problemer, man har.

Der er tre elementer, som spiller ind her: Det er folkepensionen, arbejdsmarkedspensionerne og de private pensionsordninger. For så vidt angår folkepensionen, så synes jeg nu også nok, man må sige, at skatteministeren har udstedt en garanti, en erklæring, hvor han har sagt – og nu blader jeg for at finde frem til det – at regeringen garanterer, at der bliver folkepension til alle. Det er da noget af en erklæring. Jeg ved ikke, hvad man mere vil kræve.

Om arbejdsmarkedspensionerne: igen en interessant erfaring, vi har gjort. Lidt bekymren-